

Illustrasjon: Marvin Halleraker

Oss er en evig frelser født

*Menneske, fryd deg.
Han vender tilbake.
Fra Brussel.*

Kommentar
Kjetil B. Alstadheim
Politisk redaktør

Det var i de dager da det gikk ut befaling fra keiser Jonas Gahr Støre om at hele folket skulle skrives inn til en boosterdose.

Det begynte litt før. Med bebudelsen.

I starten av november kunne Dagens Næringsliv fortelle at Jens Stoltenberg ifølge kilder, la oss kalle ham «engelen Gabriel», ville takke ja til å bli sentralbanksjef i Norges Bank. Neste år er Stoltenberg ferdig som generalsekretær i Nato.

Nå vil han hjem til Oljeberget.

Frykt ikke! Allerede i slutten av september kom den første profetien. For med ett sto en Herrens engel der og lot den tidligere statsministerens herlighet lyse over VGs lesere på marken.

«Frykt ikke!» skrev politisk redaktør Hanne Skartveit (ikke ordrett, men mel-

lom linjene). «Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket.»

En frelser er på vei tilbake. Han skal holde både Støre og Oljefondets sjef Nicolai Tangen i ørene. Det er litt uklart hvorfor særlig det siste er nødvendig og hvorfor ingen andre kan klare jobben. Men hvem bryr seg om slikt?

Dagsavisen slo fast på lederplass at en formelt sett mer kompetent og erfaren kvinne - visesentralbanksjef Ida Wolden Bache - ikke kan «stå i veien for det åpenbare faktum: Norge kan ikke få en bedre sentralbanksjef enn Jens Stoltenberg».

Og - halleluja! - i desember skjedde mirakelet. Søknaden fra Stoltenberg lå til alles beskuelse svøpt i en krybbe i Finansdepartementet.

Med ett var der en hærsføre vise menn som lovpriste ham.

For Stoltenberg er «en glitrende kommunikator» (Harald Magnus Andreassen, Sparebank1 Markets). Han har «en pondus de andre kandidatene ikke har» (Kjetil Olsen, Nordea). Og Bache kan vente i seks år (Øystein Dørum, NHO).

«En gang iblant dukker det opp ledere som virkelig utmerker seg. Som Stoltenberg. Som Obama. Som Mandela», skrev psykolog Espen Skorstad i DN.

Som det heter i et annet juleevangelium: De falt på kne og hylltet ham.

Og som kommentator Hege Ulstein skrev i Dagsavisen: «Har vi så god råd at vi kan sløse bort en så opplagt gevinst som dette?»

For ingen slår Jens i å være Jens.

Var Moses inhabil? Jo da, det finnes kjeter og fariseere. Som avisen Bergens Tidende. Som til gjengjeld er skråsikker på at Stoltenberg ikke bør få jobben. Uten

noe særlig annet grunnlag enn at han er med i Arbeiderpartiet.

«Folk skal være trygge på at beslutninger om styringsrenten ikke blir tatt på bakrommet i Arbeiderpartiets hovedkvarter», slo avisen fast.

Men så høyt har samfunnsøkonomiens gudfedre Adam Smith og John M. Keynes elsket norsk økonomi at de ga sin sønn, den enbårne. Og hver den som tror på ham, skal få rente tilpasset situasjonen i norsk økonomi og inflasjonsmålet.

Som Stoltenberg laget selv i 2001!

Og så skal han liksom ikke være god nok fordi han er født og oppvokst i og har ledet og vært statsminister for og drevet makt-kamper i Arbeiderpartiet?

Det er som å si til Moses - etter at han kom ned fra fjellet med steintavlene og de 10 bud - at han var blitt inhabil i spørsmål om løgn.

Fondets fader. Lokalavisen i Bergen glemmer dessuten helt Oljefondet. Der skal Stoltenberg gjøre underverker.

Enten skal han hindre at fondet blir brukt som verktøy for å redde klimaet. For å si det med apostelen Skartveits ord: Han skal «beskytte fondet mot alle dem som ønsker at Oljefondet skal spille en mer aktiv, politisk rolle, for eksempel i klimakampen».

Eller så skal Stoltenberg bruke fondet nettopp for å redde klimaet. For å si det med apostelen Ulsteins ord: Fondet «skal spille en viktig og skjebnetung rolle som klimaaktør i årene som kommer - ikke bare for Norge, men internasjonalt».

Stoltenberg skal gjøre noe med fondet. Et eller annet. Og han kommer til å gjøre det utrolig bra.

Handlingsregelens hellige ånd. Han skal dessuten enten få jobben for å passe på handlingsregelen fordi han er også dens far og ifølge Skartveit er «nesten manisk opptatt av budsjett disiplin».

Eller han bør få jobben selv om det på grunn av hans bakgrunn kan bli vanskelig for ham å mene for mye om politikernes pengebruk. Men det er ikke så nøye, fordi handlingsregelen uansett ikke er «blant kjerneoppgavene til sentralbanken», ifølge NHOs sjeføkonom Dørum.

Om det er på den ene eller andre måten, blir det sikkert solid.

Det er lett å bli overveldet slik hyrdene på marken ble. Men fra sine hjemmekontorer kan kommentatorer og sjeføkonomer altså ansette sentralbanksjefer uten å ha vært del av noen ansettelsesprosess. Uten å ha vært til stede under et jobbintervju. Uten å ha sett personlighetstester.

De kjenner den ene kandidaten ut og inn, føler de, og det må da være nok i massevis. Kommentatorer kan - som kjent - både ansette og avsette folk på flere kilometers avstand.

Derfor kan Ulstein slå fast, uten tvil, at Stoltenberg «er den beste sentralbanksjefen Norge kan få».

Det er slik magefølelse ser ut på trykk.

Nå ligger søknadene trygt hos finansminister Trygve Slagsvold Vedum (som var landbruksminister i Stoltenbergs andre regjering).

Men hva om profetien er gal og Stoltenberg ikke får jobben?

Bare rolig.

Stoltenberg for ned til Brussel. Han skal derfra - som det heter i trosbekjennelsen - komme igjen for å dømme levende og døde.

I sin neste selvbiografi.